

57 אתה להיכנס לביתו, אבל אם נָבַח בָּךְ גּוֹרִייתָא – כלבה נקבה,
58 כלומר, שיש לכלתך מריבה עמך, פּוֹק – צא מבית בנך.

משנה

59 כל החצירות רשות אחת הן, שכלים ששבתו בחצר אחת, מותר
60 להוציאם לחצר אחרת, גם אם לא עירבו שתי החצירות, אבל
61 כלים ששבתו בתוך הבית, אסור להוציאם לחצר אחרת שלא
62 עירבה עם החצר ששבת בה הכלי. והמשנה דנה בבור שעומד
63 בשתי חצירות, אם מותר למלאות ממנו מים בכלי ששבת בבית.
64 בור מים שְׁבִין שְׁבִין חֲצִירוֹת, וחציו בחצר זו וחציו בחצר זו [וציור
65 א], ולא עירבו שתי החצירות יחד, אֵין מְלֵאִין מִמֶּנּוּ בְּשֶׁבֶת, לפי
66 שהבור הוא רשות משותפת לשתי החצירות, והוא מכניס מרשות
67 של שניהם לרשותו, אֵלֶּא אִם בֶּן עָשׂוֹ לוֹ [ולבור] מְחִיצָה גְבוּהָ
68 עֲשָׂה שְׂפָחִים, שהיא מחלקת את הבור בין שתי החצירות, וכל
69 אחד מבני החצר ממלא מחצי הבור שברשותו. ומחיצה זו, אפשר
70 לעשות בין מְלֵאִיָּה בבור, ובין מְלֵאִיָּה חֲצִירוֹת, רָבִן שְׁמֵעוֹן
71 – בחלל הבור. אבל מחיצה שמעל הבור אינה מועלת. רָבִן שְׁמֵעוֹן
72 בֶּן זִמְלִיאֵל אָמַר, נחלקו בית שמאי ובית הלל, היכן צריך לעשות
73 מחיצה זו, שְׁבִית שְׂמָאֵי אוֹמְרִים, צריך להניח את המחיצה דווקא
74 מְלֵאִיָּה בבור, ובית הלל אוֹמְרִים, שאפשר להניח אף מְלֵאִיָּה.
75 רבי יהודה חולק וסובר שאין צריך כלל מחיצה בבור: רָבִי
76 יְהוּדָה, לֹא תָהֵא מְחִיצָה הנעשית בתוך הבור, גְּדוּלָּה [ומעילה
77 יותרו] מִן הַכּוֹתֵל שְׁבִינֵיהֶם – שבין שתי החצירות, שהוא עובר גם
78 על הבור, ואף מחיצה העוברת מעל הבור מתרת.
79

גמרא

80 הגמרא מבארת מה הם 'למטה' ו'למעלה' שנאמרו במשנה: אָמַר
81 רַב הוּנָא, מה שאמרו בית שמאי שצריך להניח את המחיצה
82 לְמֵאִיָּה, היינו לְמֵאִיָּה מִמֶּנּוּ, שצריך להניחה בתוך הבור עד סמוך
83 למים [וציור ב], אמנם אין צריך שתיגע המחיצה במים, ומה שאמרו
84 בית הלל שאפשר להניח את המחיצה לְמַעְלָה, היינו לְמַעְלָה מִמֶּנּוּ,
85 אפילו גבוה הרבה מעל המים, שאם רוצה יכול להניחה סמוך
86 לשפת הבור [וציור ג], וְהָיָה כְּבוֹר, כלומר, שאף לבית הלל שיכול
87 להניחה סמוך לשפת הבור, מכל מקום צריכה היא להיות בתוך
88 חלל הבור. וְרַב יְהוּדָה אָמַר, לְמֵאִיָּה, היינו לְמֵאִיָּה מִן הַמֵּיִם – מתחת
89 למים, שצריך לעשות מחיצה עשרה טפחים תחובה בקרקעית
90 הבור [וציור ד], וְלַמַּעְלָה, היינו לְמַעְלָה מִן הַמֵּיִם – מעל המים סמוך
91 למים [וציור ב], אבל מחיצה הרחוקה מהמים, אף בית הלל מודים
92 שאינה מועלת.

93 הגמרא מבארת את דעת רב יהודה: אָמַר לִיָּה [ושאל] רַבָּה בַּר רַב
94 חֲנִן לְאַבְיִי, הָא – דבר זה דָּאָמַר רַב יְהוּדָה, שְׁלֵמָה שְׁנֵאֵמַר במשנה,
95 היינו לְמֵאִיָּה מִן הַמֵּיִם, בקרקעית הבור, קשה הוא, דְּמֵאִי שְׁנֵאֵמַר לְמֵאִיָּה
96 מִמֶּנּוּ דְּלֹא – שבמה שונה מחיצה הנתונה בגובה סמוך למים,
97 שאמר רב יהודה שלדעת בית שמאי אינה מועלת, משום דְּעִירֵיבִי
98 מֵאִי – שהמים מעורבים מתחת למחיצה, ואין הפסק המחיצה ניכר
99 במים, ולכן אף שיש מחיצה אסור למלאות משם, והרי
100 כשהמחיצה לְמֵאִיָּה מִן הַמֵּיִם, בקרקעית הבור, נָמִי – גם כן הָא עִירֵיבִי
101 מֵאִי – הרי המים מעורבים מעל המחיצה ואין המחיצה ניכרת שם,
102 שהמים מכסים אותה. אָמַר לִיָּה – השיב לו אבבי, לֹא שְׁמִיעַ לָךְ –
103 וכי לא שמעת הָא – דבר זה דָּאָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר [ובשם] רַב,
104 וְכֵן הָא – ויש אומרים שאמר כן משום – בשם רַב חִיָּא, שְׁצִירָה
105 שְׁצִירָה רָאשֵׁן שֶׁל הַקְּנִים העליונים שמהם עשויה המחיצה, לְמַעְלָה
106 מִן הַמֵּיִם, מִפְּנֵי.

107 וְתוֹ – עוד הקשה רבה בר רב חנן לאבבי, הָא – דבר זה דָּאָמַר רַב
108 יְהוּדָה, שְׁלֵמָה שְׁנֵאֵמַר במשנה, היינו לְמַעְלָה מִן הַמֵּיִם סמוך
109 למים, גם כן קשה, דְּמֵאִי שְׁנֵאֵמַר לְמַעְלָה מִמֶּנּוּ דְּלֹא – שבמה שונה
110 מחיצה הנתונה בחלל הבור רחוק מהמים שאמר רב יהודה שאף
111 לדעת בית הלל אינה מועלת, משום דְּעִירֵיבִי מֵאִי – שהמים
112

1 פָּנּוּ מִקּוֹם לָךְ מֵאֵתִים מִנָּה, כלומר מקום חשוב יותר, שסבר רבי
2 שהוא עשיר גדול יותר מבן בונייס. אָמַר לְפָנָיו [ולפני רבין] רבי
3 יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסֵי, רַבִּי, אֲבִי שֶׁל זֶה [של בן בונייס, שהוא בונייס]
4 יֵשׁ לוֹ אֶלֶף סְפִינוֹת בָּיִם, וְכִנְגִדָן אֶלֶף עִירוֹת בִּיבְשָׁה, שעשיר גדול
5 הוא מאוד. אָמַר לוֹ רַבִּי, לְבִשְׁתִּינֵי אֶצֶל אֲבִי אֲמֹר לוֹ, אֵל תִּשְׁתְּרוּ
6 [ותשלחוהו] בְּכָלִים [ובבגדים] תָּלְלוּ לְפָנָי, שאינו נראה בהם עשיר
7 כל כך. אומרת הגמרא: רַבִּי הִיא כְּכַבֵּד עֲשִׂירִים, וכן רַבִּי עֲקִיבָא הִיא
8 מְכַבֵּד עֲשִׂירִים, שיש לכבדם על מה שהם עושים צדקה לעניים,
9 כְּדִרְשׁ – כמו שדרש רַבָּא בַּר מְרִי, מַה שְׁנֵאֵמַר (תהלים סא ח) יִשָּׁב
10 עוֹלָם לְפָנָי אֱלֹהִים חֶסֶד וְאֱמֶת מִן יִצְחָרוֹהוּ, אִמְרֵי יִשָּׁב עוֹלָם לְפָנָי
11 אֱלֹהִים – מתי מתקיים העולם, בְּזִמְן שֶׁחֶסֶד וְאֱמֶת מִן – שיש בו
12 עשירים שגומלים חסד ומזמנים מזונות לעניים, והם יִצְחָרוּהוּ –
13 שומרים על העולם.

14 הגמרא חוזרת לבאר מהי תפיסת יד, ומבארת באופן אחר: רַבָּה בַּר
15 בַּר חֲנָה אָמַר, אפילו אם אין לבעל הבית שם אלא דבר שאינו
16 חשוב, כְּגוֹן יְתֵד שֶׁל מְחִירָה [כלי העשוי כסכין שבו עושים את
17 החריץ של התלם בחרישה], הרי זו תפיסת יד, ואינו אסור עליו.
18 הגמרא מביאה הלכה נוספת בענין תפיסת יד: אָמַר רַב נָחֻמֵּן, תָּנֵא
19 רַבִּי שְׁמוּאֵל – בבית מדרשו של שמואל שנו ברייתא זו, אם יש
20 לבעל הבית בבית השואל דָּבָר הַנִּיטָל – שמותר לטלטלו בְּשֶׁבֶת,
21 אֲמֹרֵהוּ השואל על בעל הבית לטלטל בחצר, שאין זו תפיסת יד, כיון
22 שיכול השואל ליטלם ולהשליכם לחוץ, ואם יש לבעל הבית שם
23 דָּבָר שְׁאִינוֹ נִיטָל – שאסור לטלטלו בְּשֶׁבֶת, השואל אינו אֲמֹרֵהוּ על
24 בעל הבית לטלטל בחצר, כיון שזו היא תפיסת יד. מביאה הגמרא
25 ברייתא כדברי רב נחמן: תָּנֵא נָמִי הָכִי – וכן שנינו בברייתא, אם
26 יֵשׁ לוֹ – לבעל הבית בבית השואל מִכָּל – פירות שלא ניטלו מהם
27 תרומות ומעשרות, או שיש לו שם עֲשִׂישִׁית – חתיכה גדולה של
28 ברזל, וְכָל דָּבָר שְׁאִינוֹ נִיטָל בְּשֶׁבֶת, הרי זו תפיסת יד, ואינו אֲמֹרֵהוּ –
29 ואין השואל אסור על בעל הבית לטלטל. אבל אם יש לו שם רק
30 דבר הניטל בשבת, אין זו תפיסת יד.

משנה

31 המשנה דנה, במי שיש לו בית בחצר, ואינו דר שם בשבת, אם הוא
32 אסור לטלטל בחצר: הַמֵּינִיָּה את בֵּיתוֹ בערב שבת, וְהָלַךְ לְשִׁבּוֹת
33 [להיות בשבת] בְּעִיר אַחֶרֶת, אָחֵד [בין] נְכָרִי וְאָחֵד [ובין] יִשְׂרָאֵל,
34 הָרִי זֶה אֲמֹרֵהוּ על שאר בני החצר לטלטל בחצר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר,
35 שסובר שאף דירה שאין בעליה נמצאים בה, נחשבת דירה
36 ואוסרת את שאר בני החצר מחמת חלקה בחצר. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,
37 אֵינוֹ אֲמֹרֵהוּ, שדירה שאין דרים בה אינה נחשבת דירה שיהיה לה
38 חלק בחצר. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, נְכָרִי שהניח את ביתו והלך לעיר
39 אחרת, אֲמֹרֵהוּ על שאר בני החצר לטלטל בחצר, שאף שדירה
40 שאין דרים בה אינה נחשבת דירה, יש לחוש שמא יבוא בשבת,
41 אבל יִשְׂרָאֵל שהלך לעיר אחרת, אֵינוֹ אֲמֹרֵהוּ על שאר בני החצר,
42 שְׁאִין דְּרִיךְ יִשְׂרָאֵל לְכַא בְּשֶׁבֶת, כיון שהוא נמצא חוץ לתחום. רַבִּי
43 שְׁמֵעוֹן אָמַר, אֲפִילוּ הֵנִיחַ בֵּיתוֹ וְהָלַךְ לְשִׁבּוֹת אֶצֶל בְּתוּלָה הָעִיר,
44 שיכול הוא לבוא בשבת, אֵינוֹ אֲמֹרֵהוּ, שְׁכַבְּרָה הִפִּיעַ מִלְּבָּ – שמסתמא
45 היה בדעתו להיות שם כל השבת, והסיח את דעתו מביתו, וכיון
46 שדעתו היתה שלא לחזור, אין לנו לחשוש שיחזור.

גמרא

47 הגמרא פוסקת את ההלכה במחלוקת זו: אָמַר רַב, הָלַכְהָ בְּרַבִּי
48 שְׁמֵעוֹן, שאפילו אם הלך לשבות אצל בתו שבאותה העיר אינו
49 אסור, וְאֵין רַבִּי שמעון לא אמר שאינו אסור, אלא דְּקָאָם כשהלך
50 לשבות אצל בְּתוּלָה, שאדם רגיל לדור אצל חתנו, אֲכָל אם הלך
51 לשבות אצל בְּנִי, לֹא אמר רבי שמעון שאינו אסור, שההולך לדור
52 אצל בנה, אינו מסיח דעתו מביתו, מחשש שתהיה לו מריבה עם
53 כלתו, ויצא מבית בנה, דָּאָמַר אֲבִינִי – שרגילים בני אדם לומר,
54 נָבַח בָּךְ בְּלָבָא – כלב זכר, כלומר, שחתנך מריב עמך, עוֹל – יכול
55

המשך ביאור למס' עירובין ליום ראשון עמ' א

1 מעורבים ואין הפסק המחיצה ניכר במים, והרי כשהמחיצה
2 לְמַעַלָּה מִן הַמַּיִם סמוך למים, נִמְי – גם כן הָא עֲרִיבֵי מֵיָא – הרי
3 המים מעורבים ואין הפסק המחיצה ניכר במים. אָמַר לִיה – השיב
4 לו אביי, לֹא שָׁמִיעַ לָךְ – וכי לא שמעת הָא דְתַנִּי – ברייתא זו ששנה
5 יַעֲקֹב בְּרַחֲמֵינָא, שְׁצִידִף שִׁישְׁקַע אֶת רֹאשֵׁי הַקָּנִים הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל
6 המחיצה בַּמַּיִם, טַפַּח.
7 מקשה הגמרא: וְאֵלָּא, הָא – דבר זה דָּאמַר רַב יְהוּדָה, קוֹרָה אֶרְבָּעָה

8 מִתְּרַת בְּחֹרֶפָה, שְׁבִית שָׁחַרְבִּי וְאִין בּו עֲכָשִׁי מַחֲצוֹת כַּדִּין רְשׁוֹת
9 הַיַּחֲדָּה, וְנִשְׁאַרָה בּו קוֹרָה שֶׁהִיא רַחֲבָה אַרְבַּעַה טַפָּחִים תַּחֲבֹבָה
10 מְכוֹתֵל לְכוֹתֵל, מוֹתֵר לְטַלְטֵל תַּחְתִּיהָ, שֶׁאֵנּוּ רֹואִים אֶת הַחוֹד שֶׁל
11 עוֹבֵי הַקּוֹרָה בְּשָׁנִי צַדִּדִּיהָ כֵּאִילוּ הוּא יוֹרֵד עַד הַקֶּרֶקַע, וְנִמְצָא
12 הַמָּקוֹם שֶׁתַּחַת הַקּוֹרָה מוֹקֵף מַחֲצֵה [צִיּוֹר ה.]. וְרַב נַחֲמָן אָמַר בְּשֵׁם
13 רַבָּה בַּר אֲבִינָה,

עירובין דף פו עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום ראשון) קיא

לא סבר לה רבי יוסי, משום שעד כאן לא קאמר רבי יהודה
שמחיצה תלויה מתרת, אלא בעירובי חצירות, כלומר בחצירות
שאסור לטלטל ביניהם כיון שלא עירבו, שאין צריך שם מחיצה
אלא מדרבנן, אבל בסוכה שצריך שם מחיצה מדאורייתא, לא אמר
רבי יהודה שתועיל מחיצה תלויה, ולא רבי יוסי סבר לה רבי
יהודה, שעד כאן לא קאמר רבי יוסי שמחיצה תלויה מועלת, אלא
בסוכה, דאיסור עשה הוא – שאין בה אלא איסור עשה, אבל בשבת
דאיסור תקילה הוא, לא אמר רבי יוסי שתועיל מחיצה תלויה.
אומרת הגמרא: ואם אמר, מאחר שרבי יוסי לא אמר שמחיצה
תלויה מתרת אלא בסוכה, ולא בשבת, אם כן אותו מעשה ושתבתי
הגמרא בסמוך שנגעשה בצפורי, שסמכו על מחיצה תלויה בשבת,
על פי מי נעשה אותו מעשה, והרי רבי יוסי הוא היה ראש של
ציפורי, וכל בני העיר נוהגים על פי דבריו, אין זו ראייה, שיש לומר,
שאותו מעשה לא על פי רבי יוסי נעשה, אלא מעשה זה היה אחר
שנפטר רבי יוסי, ועל פי רבי ישמעאל רבי יוסי נעשה מעשה זה.
ומביא הגמרא את המעשה שנעשה בציפורי: דכי אתא –
שכשבה רב דימי מארץ ישראל לבבל אמר, פעם אחת ששאו
ולא הביאו ספר תורה שיהיה שבו היה מונח לבית הכנסת
מבעוד יום של ערב שבת, למחר [בשבת] פרוסו פדין על
העמודים שהיו שם, והביאו ספר תורה וקראו בו, וסדינים אלו
לא הגיעו לארץ, אלא היו מחיצות תלויות, וסמכו בני ציפורי
על מחיצה תלויה להביא את הספר תורה לבית הכנסת, והיה
זה רק איסור דרבנן, שבת הכנסת היה באותה חצר של הבית
שהיה בו הספר תורה, אלא שלא עירבו כל בני החצר יחד, והיה
אסור לטלטל מהבית לבית הכנסת, וכיון שהיו שם סדינים ליד
מחיצות החצר, שיהיו עם מחיצות החצר יצרו כעין מבוי קטן
ברוחב שאפשר להלך בו מהבית שהיה הספר תורה שם עד בית
הכנסת, יכלו להביא את הספר תורה. ושאר הבתים לא אסרו
לטלטל בין אותם מחיצות, כיון שלא היו פתוחים לבין אותם
מחיצות.
שואלת הגמרא: איך יתכן שפרסו סדינים כדי לעשות מחיצות
בשבת, וכי לבתחילה מי שרי – האם מותר לעשות מחיצה
מתחילתה בשבת בלא שיהיה שם התחלה של בנין מערב שבת,
והא – והרי אף שנחלקו תנאים (שבת קכה) אם מותר להוסיף תוספת
ארעי על אהל בשבת, מכל מקום הבל מודים שאין עושין אהל
עראי כולו בשבת, ועשיית המחיצות הרי היא בכלל עשיית אהל.
מתרצת הגמרא: לא היה המעשה שפרסו מתחילה בשבת, אלא
מצאו סדינים שכבר פרוסו היו על העמודים, וסמכו עליהם שיחשבו
כמחיצות על אף שלא הגיעו לארץ אלא תלויות היו, והביאו ספר
תורה וקראו בו.
הגמרא מביאה עוד תנא שהיקל הרבה במחיצה תלויה במים: אמר
רב, רבי יהודה ורבי חנניא בן עקביא אמרו דבר [דין אחד] אחר,
ששניהם מקילים הרבה בדיני מחיצות במים. ומבארת הגמרא: רבי
יהודה, הא דאמרן – מצינו שהוא מיקל הרבה במים, במה שאמר
במשנה, שאף הכותל שעובר על הבור מתיר למלאות מהבור. רבי
חנניא בן עקביא, גם כן מצינו שהוא מיקל הרבה במים, (דתנן)
[דתניא] – ששינו בברייתא, רבי חנניא בן עקביא אומר, גזוהמרא –
בליטה בקיר כעין מדרג, שבולטת מהבית ועומדת מעל המים, שיש
בה ארבע אמות על ארבע אמות אף אם אין בה מחיצות.

קורה רחבה ארבעה טפחים, הנתונה על רחבה על גבי בור שבין
שתי חצירות [צירור א], מתרת במים – מתירה למלאות מים מהבור,
שאנו רואים את חודי עובי הקורה, משני הצדדים כאילו הם
יורדים עד קרקעית הבור. ומקשה הגמרא מדברי רבה בר אבוח,
לרב יהודה שסבר שאין מחיצה מתרת בבור, אלא אם כן ניכרת
המחיצה במים, איך מתרת הקורה, והרי אף אם הקורה תועיל
משום מחיצה, הא קא איל דלי לאירך ניפא ומייתי – הרי הולך
הדלי תחת הקורה עד לצד השני של הבור, שהוא רשות חבירו,
ומביא משם מים, שהרי אין דבר המפסיק במים בין שני חלקי
הבור. מתרצת הגמרא: קים להו לרבנן – בקיאים היו החכמים,
וידעו דאין דלי קהלך בבור יותר מארבעה טפחים, וכיון שהקורה
רחבה ארבעה, אין הדלי מגיע לחלק חבירו, ונמצא שהמים
חלוקים בבור ואין אחד ממלא מרשות חבירו.
מקשה הגמרא: תחת הקורה מיהא – מכל מקום הא עריכי מיהא –
הרי המים מעורבים, ואין היכר מחיצה במים שתחלק ביניהם
לחלק, ולרב יהודה אסור למלאות אלא אם כן המחיצה ניכרת
במים. מתרצת הגמרא: אלא, מה שהקורה מתרת במים, הוא
משום דקל הוא שחקילו חכמים במים – קולא מיוחדת היא שלא
הקילו כן אלא במים, שאף אם אין המחיצה ניכרת במים, מותר
למלאות מים מהבור, וכמו שאמר רב הונא שלבית הלל די להניח
את המחיצה אפילו גבוהה הרבה מן המים [ובלבד שתהא בתוך
הבור], ונדחו דברי רב יהודה שהצריך שתהא המחיצה שקועה
בתוך המים. וכמו שמצינו שהקילו במים שמחיצה תלויה מתרת
בהם, בדרבנא מיניה – כמו ששאל רבי מכלא מרב, מחיצה תלויה
שאינה מגיעה לקרקע, מהו שתחשב מחיצה ותתיר לטלטל
בהורה [צירור ב], ואמר לו רב, אין מחיצה תלויה
מתרת אלא במים [צירור ג], משום שקל הוא שחקילו חכמים במים,
אבל בחורבה לא.
שינוי במשנה: אמר רבי יהודה, לא תהא מחיצה גדולה מן הכותל
שביניהם. והיינו שאין צריך לעשות עוד מחיצה בתוך חלל הבור.
אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן, רבי יהודה שמיקל כל כך
במחיצה תלויה, וסובר שהכותל המפריד בין החצירות ועובר מעל
שפת הבור מתיר למלאות מהבור, בשיטת רבי יוסי אמרה להלכה
זו, דאמר רבי יוסי, מחיצה תלויה מתרת אפילו בנעשה, ולפיכך גם
במים אין צריך מחיצה בתוך הבור שנעשתה בשביל המים. דתנן
(סוכה לו), הקושלשל דפנות סוכה מלמעלה למטה, שהחל בעשיית
הדפנות למעלה סמוך לסכך, והמשיך וירד כלפי מטה, בנמן
שגבוהות המחיצות מן הארץ שלשה טפחים, שהוא השיעור
שגדיים יכולים לעבור שם [צירור ד], פסוקה, שהגדיים מעכבים
מלאות את המחיצה כאילו היא יורדת לארץ. ואם הוא אורג
ממטה למעלה, שהחל מהקרקע כלפי מעלה, אם גבוהות המחיצות
עשרה טפחים, בשיטת אף שאין הדפנות מגיעות לסכך [צירור ה].
רבי יוסי אומר, כשם שאם הוא אורג מלמעלה למטה די במחיצות
עשרה טפחים, כך אם הוא אורג מלמעלה למטה, די במחיצות
עשרה טפחים, ואף אם אין המחיצות מגיעות לארץ, שמחיצה
תלויה מתרת בסוכה.
דוחה הגמרא: ולא היא – מה שאמרנו שרבי יהודה אמר את דבריו
בשיטת רבי יוסי, אין זה נכון, כיון שלא רבי יהודה סבר לה רבי
יוסי, ולא רבי יוסי סבר לה רבי יהודה. ומבארת הגמרא: רבי יהודה